

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER AUTOR

Verity

PSYCHOTRILER

COLLEEN
HOOVER

Ljndeni

Verity

zlatá edícia

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

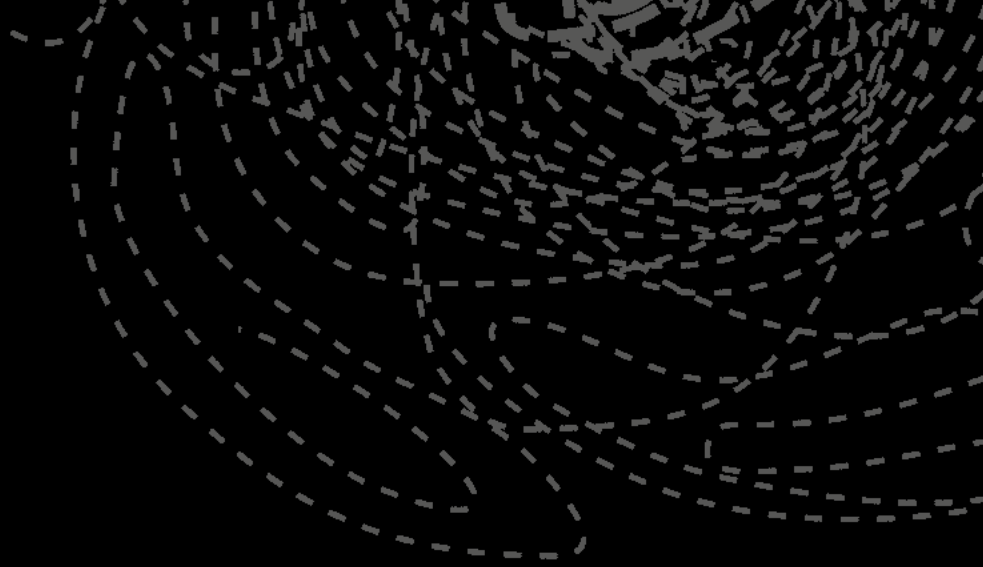
Colleen Hoover

Verity - zlatá edícia – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Verity

Verity

**COLLEEN
HOOVER**

Ljndeni

Colleen Hoover: *Verity*

Copyright © 2018 by Colleen Hoover

Author's note copyright © 2022 by Colleen Hoover

Bonus chapter copyright © 2022 by Colleen Hoover

COLLEEN HOOVER® Registered in U.S. Patent
and Trademark Office.

Cover design by Murphy Rae Fennell.

Cover copyright © 2022 by Hachette Book Group, Inc.

All rights reserved.

Translation © Otakar Kořínek 2020, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4
smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4812-4

ISBN e-knihy 978-80-566-4801-8 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4802-5 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4800-1 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Tuto knihu venujem
jedinej osobe, ktorej ju zrejme
možno venovať.

Tarryn Fisherová,
ďakujem ti, že si prijala
tmu u ludoch natoľko, ako
si prijala ich svetlo.

Vážení čitatelia

Kde začať?

Keď som v roku 2018 písala knihu *Verity*, bola som veľmi nervózna. Bol to veľký odklon od kníh, ktoré som písala dovtedy a na ktoré ste boli odo mňa zvyknutí. Očakávala som oveľa menší predaj, lebo bola taká odlišná. V istej chvíli som bola presvedčená, že jej jedinou čitateľkou bude moja mama, no aj vtedy som mala z písania takú radosť, že som nemohla prestať.

Keď nadišiel deň jej vydania, očakávala som, že tí, ktorí ma dovtedy podporovali, ma budú rozpačito nasledovať do celkom nového žánru, ale nemohla som sa väčšmi myliť. Podpora čitateľov, ktorí boli so mnou od začiatku, ma nadchla rovnako ako podpora všetkých nových čitateľov.

Za to vám ďakujem.

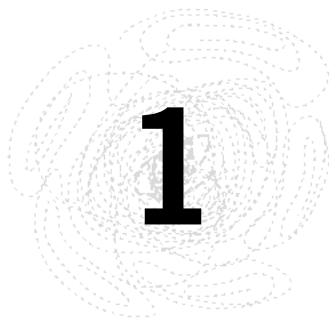
Mojím jediným cieľom ako spisovateľky je zabávať, ale nikdy som nerátala s tým, že ma spätne budú zabávať aj čitatelia. Všetky vaše debaty v skupinách Team Manuscript a Team Letter mi poskytli hodiny radosti spolu s diskusnou skupinou *Verity*TikToks a s neuveriteľnými grafikami, o ktoré ste sa so mnou podelili. Neviem, ako sa vám dostatočne poďakovať, že ste si vzali za svoj tento bláznivý príbeh a jeho postavy a že ste ma zaň odmenili rovnakým potešením.

Novú záverečnú kapitolu do tohto špeciálneho vydania *Verity* som takisto písala s veľkou radosťou. Dúfam, že si jej čítanie vychutnáte.

Vďaka vám za moju vysnívanú prácu.

Úprimne vaša,
Colleen Hoover

Verity

Počujem, ako mu praskla lebka, ešte prv než na mňa dopadne spŕška krvi.

Zatajím dych a rýchlo cúvnem späť na chodník. Jedným podpätkom narazím do obrubníka, a tak sa zachytím o stĺpik s tabuľkou *Zákaz parkovania*, aby som nespadla.

Ten muž bol predo mnou iba pred niekoľkými sekundami. Stáli sme v hlúčiku čakajúcom, až naskočí na semafore zelená pre chodcov, keď predčasne vošiel na cestu a výsledkom bola zrážka s nákladiakom. Vrhla som sa vpred, aby som ho zachytila – ale chmatla som do prázdna, už padal. Oči som zavrela ešte predtým, ako sa mu hlava dostala pod koleso, ale počula som ju puknúť, ako keď vyletí zátku z fľaše šampanského.

Dopustil sa chyby, hľadel nevšímavo do mobilu, pravdepodobne návyk, keď prešiel cez túto ulicu už veľa ráz a nič sa mu nestalo. *Smrť v dôsledku rutiny.*

Aj ostatní zataja dych, ale nikto nevykríkne. Z nákladiaka vyskočí spolujazdec a razom je na kolenách pri mužovom tele. Cúvam od toho výjavu proti niekoľkým ľuďom, ktorí sa hrnú vpred, aby pomohli. Nemusím sa pozrieť na

muža pod kolesom, je mi jasné, že to neprežil. Stačí mi pohľad na moju predtým bielu blúzku – na rozprsknutú krv na nej – a viem, že lepšie by mu poslúžilo pohrebné auto než sanitka.

Obrátim sa, chcem sa dostať od toho nešťastia preč – nájsť si miesto, kde si vydýchnem –, ale na semafore je pre chodcov zelená a masa ľudí sa pohne, znemožní mi plávať proti tejto manhattanskej rieke. Podaktorí vôbec neodtrhnú pohľad od mobilu, keď prechádzajú popri tom nešťastí. Znehybniem, čakám, až dav zredne. Obzriem sa na miesto nehody, ale dávam pozor, aby mi pohľad nepadol na toho nešťastníka. Šofér nákladiaka už stojí za vozidlom, s vytreštenými očami telefonuje. Traja, možno štyria ľudia pomáhajú. Niektorí z morbidnej zvedavosti nakrúcajú tú príšernú scénu na mobily.

Keby som ešte bývala vo Virgínii, celé by to prebehlo inak. Všetci by zastali. Nastala by panika, ľudia by kričali, o niekoľko minút by dorazili televízne štáby. Lenže toto je Manhattan, chodca tu zrazí auto tak často, že je to len akási nepríjemnosť. Pre niekoho iba zdržanie v premávke, pre iných *zničený odev*. Zrejme sa to stáva tak často, že sa to nedostane ani do správ.

Lahostajnosť tunajších ľudí ma síce rozčuľuje, ale práve preto som sa do tohto mesta pred desiatimi rokmi presťahovala. Ľudia ako ja patria do preľudnených miest. V takomto veľkom meste je môj životný stav všetkým lahostajný. Žije tu oveľa viac ľudí s oveľa žalostnejšími príbehmi, ako je môj.

Tu som neviditeľná. Nedôležitá. Manhattan je taký zaľudnený, že na mňa kašle, a práve preto ho mám rada.

„Ste zranená?“

Pozriem na muža, ktorý ma drží za ruku a pozerá mi na blúzku. V jeho výraze sa zračí ustarostenosť, keď po mne prejde pohľadom a odhaduje moje zranenia. Jeho reakcia mi prezrádza, že nepatrí medzi znečitlivených Newyorčanov. Teraz žije zrejme tu, ale končiny, odkiaľ pochádza, v ňom celkom nepotlačili súcit.

„Ste zranená?“ zopakuje neznámy, tentoraz s pohľadom upretým do mojich očí.

„Nie. To nie je moja krv. Stála som blízko, keď...“ Nedopoviem. *Práve som videla zomrieť človeka.* Bola som pri ňom tak blízko, že je na mne jeho krv.

Presťahovala som sa sem, aby som bola neviditeľná, ale nemám na sebe pancier. Pracovala som na tom – chcela som byť taká tvrdá, ako je betón pod mojimi nohami. Ale až tak dobre sa to nepodarilo. To, čoho som práve bola svedkom, pociťujem až v žalúdku.

Zakryjem si rukou ústa, no rýchlo ju odtiahnem, keď pocítim na perách čosi lepkavé. *Ďalšia krv.* Pozriem si na blúzku. Tolko krvi, a ani kvapka mojej. Zovriem dvoma prstami blúzku, chcem si ju odtrhnúť od prs, no drží sa mi na pokožke na miestach, kde rozprsknutá krv schne.

Potrebujem vodu. Chytá ma závrat a chcem si počúchať čelo, utrieť si nos, ale bojím sa dotknúť sama seba. Pozriem na muža, ktorý ma ešte vždy drží za ruku.

„Mám to aj na tvári?“ spýtam sa ho.

Zovrie pery a pohľad mu odskočí, beží po ulici naokolo. Ukáže na kaviareň o niekoľko obchodov ďalej.

„Je tam toaleta,“ povie, priloží mi ruku dolu na chrbát a tisne ma tým smerom.

Vrhnem pohľad na budovu Pantem Press na druhej strane ulice, kam som mierila, kým došlo k nehode. Bola som tak blízko. Pätnásť, možno dvadsať krokov od stretnutia, na ktoré som sa tak zúfalo potrebovala dostať.

Ktovie, ako blízko bol od *svojho* cieľa muž, ktorý práve zomrel.

Neznámy mi otvorí dvere do kaviarne. Žena, ktorá nesie v každej ruke kávu, sa chce popri mne pretisnúť cez vchod a vtom zbadá moju blúzku. Zaspätkuje, aby bola odo mňa čo najďalej, a obaja môžeme vojsť dnu. Zamierim k dámskej toalete, ale je zamknutá. Muž potisne dvere na pánskej a naznačí mi, aby som vošla.

Nezamkne za nami, prejde k umývadlu a pustí vodu. Pozriem sa do zrkadla a odľahne mi, keď zbadám, že to nie je až také zlé, ako som sa obávala. Na lícach mám zopár fŕkancov, ktoré už tmavnú a schnú, a streklo mi aj nad obočie. Hlavný nápor schytala, našťastie, blúzka.

Muž mi podá zopár papierových utierok, ktorými si utieram tvár, zatiaľ čo on navlhčuje ďalšie. Už cítim pach krvi. Štipľavý vzduch ma v myslí ťahá späť do času, keď som mala desať rokov. Pach krvi bol vtedy taký silný, že si ho pamätám aj po toľkých rokoch.

Zadržiam dych, lebo sa o mňa pokúša nevoľnosť. Nechcem vracať. Ale blúzka, tej sa chcem zbaviť. *Už aj.*

Roztrasenými prstami si ju rozopínam, potom si ju vyzlečiem a dám pod kohútik. Nechávam vodu, nech si urobí svoje, a beriem si od neznáameho ďalšie vlhké utierky, ktorými si zotieram z prís krvi.

Podíde k dverám, nie však preto, aby mi poskytol súkromie, keď tam stojím vo svojej najnepríťažlivejšej pod-

prsenke, ale zamyká nás, aby nikto nevošiel, kým som bez blúzky. Je to galantné, ale aj znepokojujúce, a ja som z toho nesvoja. Celá napätá pozorujem jeho odraz v zrkadle.

Ktosi klope.

„Hneď to bude,“ zavolá.

Trocha sa uvoľním pri myšlienke, že ten, kto je za dverami, by počul môj krik, keby bolo treba.

Sústreďujem sa na krv, napokon je z krku a prs všetka preč. Potom si prezriem vlasy, obraciam sa k zrkadlu zľava, sprava, ale vidím len dva centimetre tmavých korieňkov pod blednúcou tmavoryšavou.

„Tu, nech sa páči,“ vraví muž, keď si rozopne posledný gombík na naškrobenej bielej košeli. „Oblečte si to.“

Sako si už vyzliekol, visí na kľučke dverí. Vyzlečie si košeľu a pod ňou má biele tielko. Je svalnatý, vyšší ako ja. V jeho košeli sa stratím. Nemôžem v nej prísť na stretnutie, no inú možnosť nemám. Beriem si z jeho rúk košeľu. Schytím ešte zopár suchých papierových utierok, potľapkám si nimi pokožku, košeľu si oblečiem a zapnem. Vyzerá to smiešne, ale aspoň nevystrekla moja lebka na blúzku niekoho iného. *No pekná útecha.*

Vyberám z umývadla blúzku a zmierujem sa s tým, že je nanič. Hodím ju do koša, potom oboma rukami zovriem umývadlo a zadívam sa na svoj odraz v zrkadle. Hľadia na mňa dve unavené, prázdne oči. Od hrôzy, čo videli, potemneli z orieškovej na tmavohnedú. Pošúcham si dlaňami líca, aby sa im vrátila farba, ale márne. Vyzerám ako smrť.

Opriem sa o stenu, odvraciam sa od zrkadla. Muž si skladať kravatu. Strčí si ju do vrečka saka a chvíľu si ma premeľriava. „Neviem, či ste pokojná, alebo v šoku.“

Nie som v šoku, ale či som pokojná, to veru neviem. „Nie som si istá,“ priznám sa. „A vy – ako?“

„V poriadku,“ odvetí. „Videl som už horšie veci – nanešťastie.“

Nachyľujem hlavu v úsilí rozlúštiť jeho záhadnú odpoveď. Preruší očný kontakt a ja sa zadívam ešte uprenejšie, kladúc si otázku, čo také videl, že to bolo ešte horšie ako ľudská hlava rozdrvená pod nákladným autom. Možno je rodený Newyorčan. Alebo pracuje v nemocnici. Jeho vzhlad je typický pre ľudí, ktorí majú pod sebou iných ľudí.

„Ste lekár?“

Pokrúti hlavou. „Pôsobím v realitách. Teda, pôsobil som.“ Pokročí ku mne a niečo zmetie z pleca mojej košele. *Svojej košele*. Keď spustí ruku, okamih pozoruje moju tvár a odstúpi.

Farba jeho očí ladí s kravatou, ktorú si strčil do vrecka. *Chartreuse*. Je fešák, ale čosi na ňom mi vnukne myšlienku, že si želá, aby nebol. Akoby mu to nepadlo dobre. Čosi v ňom nechce, aby si to niekto všimol. Chce byť v tomto meste neviditeľný. *Presne ako ja*.

Väčšina ľudí prichádza do New Yorku, aby ich objavili. My ostatní sa sem prichádzame ukryť.

„Ako sa voláte?“ spýta sa.

„Lowen.“

Keď vyslovím svoje meno, odmlčí sa, ale trvá to iba pár sekúnd.

„Jeremy,“ predstaví sa. Prejde k umývadlu, znova pustí vodu a umýva si ruky. Stále z neho nespúšťam pohľad, neviem potlačiť zvedavosť. Čo mal na mysli, keď povedal, že videl už horšie veci ako nehodu, ktorej sme práve boli svedkami? Povedal, že pôsobil v realitách, lenže aj najhor-

ší deň v práci realitného agenta by v nikom nevzbudil takú melanchóliu, aká dýcha z tohto muža.

„Čo sa vám stalo?“ spýtam sa.

Pozrie na mňa v zrkadle. „Ako to myslíte?“

„Povedali ste, že ste videli už horšie veci. Čo ste videli?“

Zastaví vodu, utrie si ruky a zastane si tvárou v tvár ku mne. „Naozaj to chcete vedieť?“

Prikývnem.

Odhodí do koša papierovú utierku a strčí si ruky do vreciek. Jeho výzor nadobudne ešte pochmúrnejší tón. Dáva sa mi do očí, ale zrazu je od tejto chvíle kdesi ďaleko. „Pred piatimi mesiacmi som vytiahol z jazera svoju osemročnú dcéru.“

Prudko sa nadýchnem a priložím si ruku pod hrdlo. *V jeho výraze nebola melanchólia. Bolo to zúfalstvo.* „To je mi ľúto,“ šepnem. A je mi to ľúto. Je mi ľúto jeho dcérky. Je mi ľúto, že som bola taká zvedavá.

„A čo vy?“ spýta sa. Opre sa o toaletný pult, akoby bol pripravený na rozhovor. Na rozhovor, na ktorý čakal. Na niekoho, kto príde a jeho tragédia mu bude pripadať menej tragická. Tak to človek robí, keď zažil z najhoršieho to najhoršie. Hľadá ľudí, ako je sám... ľudí, čo sú na tom horšie ako on... a využije ich, aby sa cítil lepšie po strašných veciach, ktoré sa mu prihodili.

Kým prehovorím, preglgnem, lebo moje tragédie sú nič v porovnaní s tou jeho. Myslím na tú svoju najnovšiu, v rozpakoch vysloviť to nahlas, lebo sa mi zdá bezvýznamná oproti tej jeho. „Minulý týždeň mi zomrela mama.“

Na moju tragédiu nezareaguje tak, ako som ja zareagovala na jeho. Nezareaguje vôbec a mne zide na um, či preto, lebo dúfal, že moja bude horšia. Nie je. *Vyhráva on.*

„Ako zomrela?“

„Rakovina. Celý rok som sa o ňu starala u mňa doma.“
Je prvý, komu som to povedala nahlas. Cítim, ako sa mi v zápästí rozbehol pulz, a tak si ho druhou rukou oblapím.
„Dnes som prvý raz po týždňoch vyšla von.“

Ešte chvíľu sa na seba dívame. Rada by som niečo dodala, lenže v takom ťaživom rozhovore som sa s niekým celkom neznámym ešte neocitla. Akosi chcem, aby sa skončil, lebo kam sa môže rozhovor po tomto uberať?

Nikam. Končí sa.

Zastane si pred zrkadlo a znova na seba pozrie, zasunie si na miesto uvoľnený prameň tmavých vlasov. „Mám stretnutie, na ktorom musím byť. „Naozaj už je dobre?“ Zadíva sa na môj odraz v zrkadle.

„Áno. V poriadku.“

„V poriadku?“ Obráti sa, zopakuje ten výraz s otáznikom, akoby ho *v poriadku* neuistilo tak, ako keby som povedala, že už je *dobré*.

„Budem v poriadku,“ zopakujem. „A ďakujem vám za pomoc.“

Chcem, aby sa usmial, ale v tejto chvíli sa to nehodí. Som zvedavá, ako vyzerá jeho úsmev. Namiesto toho zľahka pohodí plecami a povie: „Tak teda v poriadku.“ Prejde k dverám a odomkne ich. Drží mi ich otvorené, ale ja sa hneď neberiem na odchod. Namiesto toho ho stále pozorujem, ešte nie celkom prichystaná na vonkajší svet. Cením si jeho láskavosť a chcem ešte niečo povedať, dajako sa mu poďakovať, možno pri káve alebo keď mu budem vracaať košeľu. Jeho altruizmus ma vábi – dnes rarita. Na ľavej ruke mu však zbadám záblesk obrúčky a to ma

pohne z toalety a z kaviarne na ulicu, kde hučí ešte väčší dav ako predtým.

Prišla sanitka a v oboch smeroch blokuje premávku. Vraciam sa k miestu nehody, vravím si, že by som mala poskytnúť výpoveď. Čakám pri policajtovi, ktorý si zaznamenáva výpovede ostatných očitých svedkov. Nelíšia sa od mojej, ale výpoveď podám a dodám kontakt na seba. Neviem, nakoľko moje svedectvo pomôže, lebo náraz som v skutočnosti nevidela. Bola som len dosť blízko, aby som ho počula. Dosť blízko, aby ma ostriekala krv a vyzerala som ako obraz Jacksona Pollocka.

Obzriem sa a vidím, ako Jeremy vychádza z kaviarne, držiac v jednej ruke kávu. Prechádza cez ulicu sústredený na to, kam ide. Mysľou je už niekde inde, pravdepodobne pri svojej žene a pri tom, čo jej povie, keď sa vráti domov bez košele.

Vyberiem z kabelky mobil a pozriem sa, koľko je hodín. Do stretnutia s Coreym a so šéfredaktorkou Pantem Press mi ostáva pätnásť minút. Ruky sa mi trasú ešte citeľnejšie, keď tu nie je ten neznámy, aby ma odpútal od pochmúrnych myšlienok. Pomohla by káva. A *určite* by pomohlo morfium, ale ľudia z hospicu ho všetko odniesli minulý týždeň z môjho bytu, keď si po maminom úmrtí prišli po veci. Bola som taká otrasená, že som si nezmyslela skryť ho. No škoda. Teraz by sa mi zišlo.